

387.

U S T A W A

z dnia 9 lipca 1920 r.

o rejestracji i stemplowaniu obligacji austriackich pożyczek wojennych.

Art. 1. Zarządza się rejestrację i ostemplowanie obligacji pożyczek austriackich, znajdujących się na obszarze Rzeczypospolitej, oraz rejestrację obligacji tych pożyczek, będących własnością obywateli polskich, a złożonych zagranicą.

Art. 2. Prócz obligacji austriackich pożyczek, wszystkich emisji rejestracji i ostemplowaniu podlegają również dowody subskrypcji na VIII pożyczkę wojenną austriacką oraz dokumenty, udawadniające subskrypcję w urzędzie Pocztowej Kasy Oszczędności w Wiedniu.

Art. 3. W celu rejestracji pożyczek wojennych austriackich zgłosić się mogą wszyscy, którzy posiadają obligację lub dokumenty, wymienione w art. 2 bez względu na to, czy są one ich własnością, czy też należą do osób trzecich.

Art. 4. Dokonanie rejestracji i ostemplowania walorów, wymienionych w art. 1, powierza się:

- a) urzędowi administracyjnemu i skarbowemu,
- b) instytucjom finansowym, które będą do tego wyznaczone, przez władze administracyjne w porozumieniu z władzą skarbową.

Za granicą rejestracja tych walorów odbywać się będzie za pośrednictwem konsulatów Rzeczypospolitej.

Przepisy postępowania przy rejestracji i stemplowaniu określi instrukcja.

Art. 5. Rejestrację i ostemplowanie przeprowadzi się w terminie jednomiesięcznym od dnia zarządzenia rejestracji w myśl art. 8.

Art. 6. Kto w terminie, oznaczonym w ustawie, nie zgłosi posiadanych obligacji pożyczek wojennych austriackich do rejestracji i stemplowania, utraci wszelkie prawo do odszkodowania ze strony Skarbu, na wypadek, gdyby w przyszłości zapaść mogły postanowienia o częściowym lub całkowitem zaspokojeniu posiadaczy tych obligacji.

Rejestracja nie przesądza w niczem sprawy przejęcia i ewentualnego odszkodowania przez Rząd obywateli i instytucji polskich z tytułu austriackich pożyczek wojennych.

Art. 7. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zabrania się na obszarze Rzeczypospolitej wszelkiego obrotu obligacjami pożyczek wojennych austriackich.

Umowy, zawarte wbrew przepisom niniejszego artykułu, są nieważne. Winni przekroczenia powyższego zakazu podlegają karze konfiskaty tych obligacji z rozporządzenia władzy skarbowej.

Art. 8. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Prezesowi Głównego Urzędu Likwidacyjnego w porozumieniu z Ministrami: Spraw Zagranicznych, Spraw Wewnętrznych i Skarbu.

Marszałek:

Trampczyński

Prezydent Ministrów i
Minister Skarbu:

W. Grabski

Prezes Głównego Urzędu Likwidacyjnego:

w z. J. Karśnicki

Minister Spraw Zagranicznych:

E. Sapięha

Kierownik Ministerstwa Spraw Wewnętrznych:

J. Kuczyński

388.

U S T A W A

z dnia 14 lipca 1920 roku

o utworzeniu urzędu Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do walki z epidemjami, grożącemi Państwu klęską powszechną.

Art. 1. Gdy szerzące się choroby zakaźne, obejmując wielkie obszary, grożą klęską powszechną, a szczególnie te, które z zewnątrz zagrażają Państwu (jak dżuma, cholera, tyfus plamisty), może Rada Ministrów na wniosek Ministra Zdrowia Publicznego powołać do życia osobny urząd Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza z nadzwyczajnymi pełnomocnictwami na czas trwania chorób zakaźnych, jednak nie dłuższy jak jeden rok.

Naczelnik Państwa mianuje Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza na przedstawienie Prezydenta Ministrów zgodnie z wnioskiem Ministra Zdrowia Publicznego.

Art. 2. Minister Zdrowia Publicznego przekazuje Naczelnemu Nadzwyczajnemu Komisarzowi kompetencje swe w zakresie walki z epidemjami, w art. 1 wymienionemi, wynikające z przepisów ustawy w przedmiocie zwalczania chorób zakaźnych oraz innych chorób, występujących nagminnie, z dnia 25 lipca 1919 r. (Dz. Ust. № 67 poz. 402).

Art. 3. Ponadto Nadzwyczajny Komisarz upoważniony jest:

- a) do zajmowania w razie koniecznej potrzeby pomieszczeń w nieruchomościach: 1) rządowych w porozumieniu z Ministrami, w których zarządzie te nieruchomości się znajdują, oraz 2) należących do instytucji publicznych tak samorządowych jak społecznych i osób prywatnych za wynagrodzeniem, które oznaczają odpowied-